

Váš příběh

Schizofrenie rozjela v její hlavě bludy už na střední škole. Trvalo dlouhých sedmnáct let, než jí léčba dovolila vrátit se do běžného života. Ted' o tom Michaela Malá píše knihy.

„Pronásledovali mě!“

Duševní choroby si nesou cejch „bláznovství“. Mnozí se proto na psychiatrické pacienty dívají jako na divné, hloupé či nebezpečné osoby. Jenže s duševními nemocemi je to stejné jako s těmi fyzickými: když se dobře léčí, mohou lidé žít dobrý život.

Platí to i o schizofrenii, o níž se mezi laiky mluví jako o rozdvojení osobnosti. Nejde o nijak vzácné onemocnění – trpí jím zhruba jeden člověk ze sta. „Léčena schizofrenie nepoškozuje inteligenci! Tito lidé jsou velmi nemocní, ale jejich inteligence může být nadále vyšší než 140 bodů a mohou úspěšně řešit tak složité problémy, že nakonec dostanou Nobelovu cenu za matematický přínos ekonomii. To je příběh nedávno zesnulého Johna Forbese Nashe, matematika, který paranoidní schizofrenií onemocněl ve třiceti letech,“ zdůrazňuje lékař František Koukolík v předmluvě ke knize *Homó psychoticus*. Kniha je osobní výpověď pacientky se schizofrenií Michaely Malé. Vydalo ji nakladatelství Triton.

Když jsem se s Míšou sešla, nic na ní nebylo jiné, prostě příjemná dáma kolem čtyřicítky. Až když jsem později četla její

knihu, nestačila jsem se divit, co všechno se v její hlavě dělo za dlouhá léta nemoci.

ZÁŘÍCÍ PRŮVODCE

„Prvním příznakem schizofrenie bylo zjevení jakési zářící bytosti ve třetím ročníku na gymnáziu. Postava se mi ukazovala nejčastěji navečer a mluvila ke mně. Nikomu jsem o tom neřekla a s tímhle zjevením jsem dostudovala gymnázium a poté na vysoké škole obor geodézie, kartografie,“ vypráví Míša o začátcích nemoci.

1%

*populace někdy
během života
schizofrenie
postihne.*

První hospitalizaci na psychiatrii zažila až ve čtvrtém ročníku na vysoké kvůli mentální anorexii. Vážila tehdy pouhých 45 kilo. „Psychiatrium jsem neřekla ani slovo o tom, že mám bludy, takže mi léčili pouze zjevnou poruchu příjmu potravy.“

Po dostudování školy se snažila pracovat v oboru geodézie a svůj bludný vnitřní svět dál tajila. Ale pocity pronásledování a odposlouchávání ji hnaly z místa na místo, takže za dva roky vystřídala sedm zaměstnání, až skončila na rok hospitalizovaná na psychiatrii. Tady konečně řekla lékařům, co prožívá, a oni mohli stanovit diagnózu paranoidní schizofrenie a nasadit antipsychotika.

BLUDY MĚNÍ SVĚT

Jaké jsou další příznaky schizofrenie? Bludy a halucinace jsou charakteristické, ale objevit se můžou i oslabení vůle, zhoršená schopnost koncentrace na cokoli, celková apatie, či naopak hyperaktivita. Výrazné je i citové oploštění – jako byste nebyli schopni prožívat své emoce. Uvnitř člověka to vře, ale navenek nedává nic znát

a chová se jako loutka. Někdy mohou schizofrenii doprovázet i podivné, pro ostatní nevysvětlitelné pohyby, nebo naopak strnulost, jako by byl člověk z vosku. Třeba celé hodiny sedí či stojí v nějaké pozici, než to přejde. Může se chovat jako malé dítě, jako pubertální kverulant. Příznaky jsou opravdu různé.

Co se týče bludného světa schizofreniků, vysvětlují si okolní realitu mylně a podivně. Mohou přikládat význam věcem, které ostatní nevnímají, mají pocit, že je lidé sledují, pronásledují, odposlouchávají, dávají jim tajná zašifrovaná sdělení, jsou sami schopni telepatie, myšlenky jim někdo vkládá do hlavy, nebo jim je naopak krade a vydává je za své. Také mohou být přesvědčeni, že mají nadpozemskou moc a jsou vyvolení pro nějaký čin, třeba k zachránění lidstva před zkázou. Pokud jde o léčbu, i ta je individuální. Někdo zvládá nároky života bez problémů, někdo musí být hospitalizován v bezpečném a chránicím prostředí, takže přeruší školu, práci, kontakty se svými přáteli, a to všechno se po propuštění z nemocnice těžko navazuje zpět. Léčba by měla být komplexní, to znamená užívat léky, chodit na psychoterapii a sociálně se rehabilitovat, neboli snažit se o začlenění do zdravé společnosti.

VÝZVA: DRUHÁ VYSOKÁ

Rodiče zpočátku Míšino onemocnění nechápali. „Mysleli si, že jde o můj vzdor či pomstu za to, že se rozvedli. Když jsem byla jednou ze začátku hospitalizovaná – mám za sebou do dnešního dne 22 hospitalizací – tak si lékaři rodiče pozvali a vysvětlili jim, že jsem nemocná. A že jde o nemoc, která bude vyžadovat brání léků, psychoterapii, že dostanu invalidní důchod a potřebuju nějaké zázemí.“ Když se k rodičům pak Michaela vrátila bydlet, moc jí pomáhali a podporovali ji. Dnes, po sedmnácti letech léčby, je Míša schopná mít partnera a žít s ním, starat se o domácnost, a dokonce dálkově studovat druhou vysokou školu – Fakultu sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. Přitom pracuje na poloviční úvazek v brněnském sdružení Práh, které podporuje začlenění lidí se závažnými duševními nemocemi do běžného života.

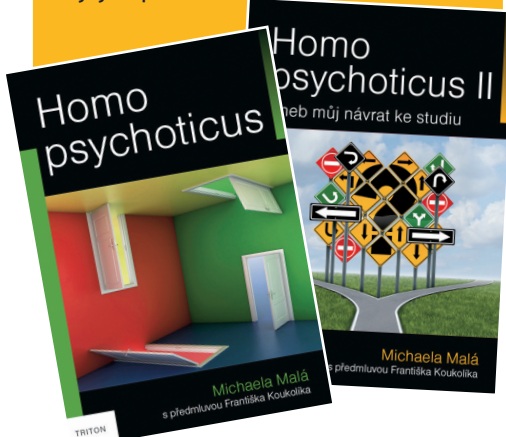

Psaní jako terapie

„PSANÍ JE MÁ DUŠEVNÍ HYGIENA,“ SVĚŘILA SE NÁM MICHAELA.

Proto si od začátku léčby psala deníky, a tak mohla vzniknout kniha *Homo psychoticus*, která obdržela čestnou cenu Výboru české psychiatrické společnosti Jana Evangelisty Purkyně. Kniha popisuje Míšin život až do doby přijetí ke studiu na její druhé vysoké škole. Neopakovatelně zprostředkuje myšlenkové pochody psychoticky nemocné ženy, prožívání světa uvnitř i okolo ní.

Letos v září Michaela vyšla kniha *Homo psychoticus II*. Ta je převážně o studiu vysoké školy, o intenzivní psychoterapii a o soukromém životě s jejím přítelem.

INZERCE ▼

SLEVY AŽ
60%

NÁKUPY S MAMINKOU 10.-13.11. 2016
nakupysmaminkou.cz

SLEVOVÉ KUPONY SOUČÁSTÍ
LISTOPADOVÉHO VYDÁNÍ
ČASOPISU **MAMINKA**

